

[L. D. Rasmussen.]

melse i mere alvorlige Tilfælde i Fangernes indbyrdes Forhold. Her kunde maaske være en naturlig Opgave for en saadan Institution eller eventuelt flere. Jeg vil ikke paastaa, at en saadan Institution er nødvendig for hvert Fængsel, der kunde maaske i saa Fald blive Tale om en for hver Landsdel, eller maaske der til en Begyndelse kun krævedes en enkelt; dette Spørgsmaal vilde jo kunne underkastes en nærmere Behandling. Men naar den paagældende Person har forladt Fængselet og er kommet ud i det frie Liv, selv om det kun er paa Prove, bør han behandles som andre frie Mennesker. Det maa være Formaalet at lade ham forstaa, at han nu er givet fri, virkelig fri, hvis han overholder de Betingelser, der er stillet for hans Frigivelse. Og Spørgsmaalet om, hvorvidt han har overtraadt de Betingelser, paa hvilke han er blevet løsladt, altsaa et Spørgsmaal om Lovovertrædelse, bør afgøres af den samme Domstolsinstitution, som er oprettet for at træffe Afgørelse i alle andre Borgeres Sager af lignende Beskaffenhed. Jeg har altid været og er fremdeles en ivrig Tilhænger af en Ordning, hvorefter det er Justitsministeren, der — naturligvis efter nøje Samraad og Samarbejde med Fængselsvæsenet — træffer Beslutning om Løsladelse. Det er den samme Ordning, som i Realiteten har bestaaet hidtil, uden at der, saa vidt jeg ved, er rejst Klager herover, og Afgørelse angaaende en eventuel Genindsættelse træffes af Retten. En saadan Ordning vil jeg betragte som den mest rationelle og, retslig set, rigtigste Ordning, og jeg haaber, at det skal kunne lykkes under den fortsatte Behandling at opnaa Enighed herom i Udvalget og den højtærede Justitsministers Tilslutning.

Det nye Stykke 4 i § 45 betragter jeg som en meget betydelig Forbedring. Der er her Tale om mindre heldige Fanger i Ungdomsfængsel, som kan paavirke deres Omgivelser paa en uheldig Maade. Det er den Slags Fanger, om hvem man med Rette kan sige, at de kan sprede Smitten til andre, mindre befæstede Sjæle. Efter de tidligere Lovforslag kunde saadanne Fanger overføres til almindelige Fængsler, medens det her foreslaas, at de kan overføres til en særlig Afdeling indenfor Ungdomsfængselet. Det vil altsaa sige, at man vil søge at værne disse unge Mennesker mod at komme i Forbindelse med de Fanger, der er indespærret i de almindelige Fængsler, thi derved kunde de maaske blive endnu

uheldigere. Man vil med andre Ord give disse unge Mennesker endnu en Chance for at finde tilbage til den rette Vej som gode Borgere i vort Samfund, gøre endnu et Forsøg paa at redde dem. Og at skabe Mulighed for at redde Mennesker, til Glæde for dem selv og til Gavn for Samfundet, maa selvfølgelig ogsaa være en Hovedopgave for en Straffelov.

Jeg vil ogsaa gerne udtrykke min Tilfredshed med, at Bestemmelsen om Dagsbod fra Lovforslaget af 1924 er optaget i § 54 i nærværende Lovforslag. Jeg finder denne Bestemmelse mest retfærdig, fordi den bevirker, at Bøder idømmes i Forhold til de paagældendes økonomiske Evne, og dermed skaber en vis Lighed for de forskellige Borgere, som er forskelligt økonomisk stillet, en Lighed, som man i Almindelighed maa kræve. Jeg haaber, at vi maa kunne opnaa Enighed i Udvalget om denne Bestemmelse, der er stillet af den højtærede Minister.

Den korteste Tid for Fradømmelse af de borgerlige Rettigheder, som omhandles i § 80, er efter det foreliggende Lovforslag 5 Aar. I Lovforslaget af 1924 var der ingen saadan Grænse; det var overladt til Domstolene at bestemme Tiden, ligesom det var og efter nærværende Lovforslag fremdeles er overladt Domstolene at bestemme, hvorvidt Forbrydelsens Art og den dømtes hele Habitus maa kræve Fradømmelse af de borgerlige Rettigheder eller ej. Nu ligger det i Sagens Natur, at hele dette Forhold, saaledes som det blev foreslaaet i Lovforslaget af 1924, viser en ganske overordentlig stor Tillid til Domsmagten, men har man en Institution, om hvilken man maa, bør og skal tro, at den handler retfærdigt i de Tilfælde, den faar til Afgørelse, er det ogsaa rimeligt, at man i Loven viser en saadan Institution en vis og ret betydelig Tillid. Her havde Domsmagten Ret til at fradømme dem borgerlige Rettigheder for et Aar, ja, maaske endda mindre, ogsaa saa højt, som den mente at Forbrydelsen og den paagældende Person i Virkeligheden gjorde sig fortjent til, men her drages Grænsen ved 5 Aar i det mindste. Jeg vil gerne nævne et Eksempel, hvor jeg mener dette er urigtigt. Der fradømmes en Mand borgerlige Rettigheder for den mindste Tid, det kan blive, nemlig 5 Aar, følgelig maa hans Forbrydelse svare dertil, den maa ikke være særlig stærk eller særlig ondsindet. En anden dømmes til Tab af borgerlige Rettigheder i 8 Aar, nu er der en Institution i Lovforslaget, der hedder Æresoprejsning; 5 Aar efter Straffens Ud-